

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

Változatok a halotti beszédre

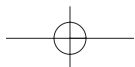
Zoltán fiamnak

1.

*Elfogynak az amazoni erdők,
a büszke családfák rendre ledőlnek.
Ereszakadt, vérző kábelkötegek
a gyökerek – végeik szikrázva ölnek,
behálózják a levegőöveget, majd
villámként vágnak vissza a fába.
A riügyek kómába esve is érzik,
ha jajdul lomb, ha lobban a fáklya,
ez ítéletidőben reinkarnált
Ábel áldozati tüzének mása.
Körbetáncolni nincsen már testiünk,
csak lelkiünk száll emelkedő spirálban
az ózonlyukig magasló kürtőn
menekülvén a mennyországba.*

2.

*A családfa törzsét, mint drága halottat,
tisztába rakva, megborotválva,
mielőtt feláldoznánk a tűznek,
toljuk a komputertomográfba.
Okos doktorok, nosza előre,
neki a rétegfelvételeknek!
A százhetvenedik évgyűrű ívén
mi dolguk volt az ördögszegeknek?
S lám kettőszázötven közelében
a rajzolatot újabb görcs nyomja.
Ős üköm nemzéképtelen öccse
ekkor lett önnön génjei foglya.
Mint Bocskai vitézlő kapitánya,
duplán szemezett már a halállal,
számot vetett a földdel, az éggel,
s távozott magvának szakadtával.*

*Később a kolera portyázott erre,
a család harmadát szekérre rakta.
Ekkor kezdett a törzs revesedni,
íme az írás, a kibontott akta.*

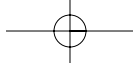
*Apai nagyapám kitett magáért,
két fészekalja utódot nemzett.
Őt fiút csak a megmaradásért,
három lányt halott, bős fia helyett.
Jaj, hogy e pompás vérörökséget
fiai jórészt elpazarolták!
Segített benne Prága és Moszkva,
s egy reggel nem volt már Magyarország.*

*Négy apa után bárman maradtunk.
Félárbocon neviünk lobogója.
Jimmy Fébien fent Canadában,
s az ő öccsének sem lesz már utóda.*

*Főjj, fiam, lássad: így fest az ábra.
A históriák így érnek véget.
Az íveket az Úr angyala írja,
de sokra a Sátán lehel pecsétet.*

3.

*Már-már azt hittem, révbe jutottam,
de elmémmel most az ördög cicázik.
Fél szemem báránnyelbők után jár,
nősténnyel incselkedik a párja,
bal lábam embriókorom vizében,
jobbik a szatmári verbunkot járja,
s míg brummog a bőgő big bánatában,
szülém szívének két pitvarában
két magzat tombol, a kapukat rázza.
Egyikük magát a fényre kirágja,
s anyja vérébe fullad a másik.*

[*Vári Fábián László verse*]

*Hát miért vagyok én ennyire fontos?
Ha vackomon rémálmoktól gyötörve,
levegőm fogytán hörögve rángok,
holt apám rohan váltott szelekkel,
s úgy veri vissza belém a lelket,
hogy orromon-számon dőlnek a lángok.*

4.

*Talán a teremtés alvó emléke
láncolta hozzám e jó szagú világot.
Emlékszem, tudom, minden ízére,
midőn majd más térben s időben járok.
Addig is ölelném, festeném folyton,
agyagból tovább álmodnám bronzba,
szerelme idején tetten érném
a virágot, mielőtt ledől a porba!
Ám mellkasom mélyén, ha reng a lélek,
mit a száloptikás kamera sem lát,
azt vérrel lehet csak... Ezért mártom
szívem mélyébe olykor a pennát.*

*Hej, de amiket mostanában
a meghurcolt tudat kivet magából,
belerokkanna citera, hárfá,
mert jégvihar fedezi, ólomzápor.
Nytított gerinccel, vízfejjel jönnek
cenzúrán, logikán, át a halálon,
nyelvem gyökerén nyöszörögnek,
kaparnak meszes dobhártyámon,
rondítják ajkam, akár a herpesz
a szóképek, víziók, fátumok.*

*A papíron vérszennyes piktogramok –
enervált vers-abortátumok.*

